

Antej Jelenić

PLENUM

Sreli smo se u posljednjih pet godina nekoliko puta. Jednom, dok je još sve skupa spadalo u ilegalnu sferu, prespavala je s prijateljicama kod mene u ateljeu. Gledali smo apsurdne videe na youtube-u, pili dječji šampanjac i pušili albansku travu. Na kraju večeri otvorio sam kauč i nas četvero, njezine dvije prijateljice, ona i ja zaspali smo kao sardine. Malo sam se trljao uz nju i njušio joj kosu. Ujutro smo se poljubili za rastanak, a onda se nismo vidjeli narednih pet šest godina. Imale su tada oko 16, ja skoro dvostruko više. Nakon te duge pauze ponovno sam je sreo na prokurativama kako prodaje otočke čajeve. Imala je dječje, okruglo lice i bila je ljuta na sve redom. Moguće da me privukla ista stvar kao i Humberta Humberta iz Lolite. Sjedila je za usamljenim stolom prepunim čajeva ispred Fine, u kratkim vrućim hlačicama, prekrivenih nogu i zračila onom svirepom dosadom koja ima moć razvući ljeto u beskonačnu žvakalicu. Čepkala je krastu na koljenu i grizla oble usne u hladovini raskovršane smeđe kose kao mala musava zvijer koja viri iz grmlja. (Iako je zapravo bila nadnaravno visoka).

Prišao sam stolu i promatrao čajeve sve dok me nije prepoznala.

- Ej ti. — rekla je naglo zabacivši kosu u stranu tako da joj je lice izronilo na žarko sunce.

- Ej, šta je? Imaš lipe čajeve.

- Ma jebeš čajeve. — odbrusila je pa se uvukla natrag u dlakavi smeđi grm iz kojega me nastavila promatrati velikim dijamantima.

- Uzet ću ovaj. — rekao sam i uzeo malu kesicu sa sitnim iglicama vriska, divljom mentom i nekakvim lju-bičastim cvijećem.

- Pa dobro. — rekla je i ustala da mi naplati. Način na koji je stala pred mene i naciljala me očima bio je koban. Nasjeo sam. Pozvao sam je van i iste večeri smo, na njezinu inicijativu, podijelili ekstazi pa završili na raskrižju blizu koteksa, naslonjeni na semafor. Sasvim prirodno smo došli na taj neočekivan otočić usred estuarija kojim se slijeva planktonska svjetlost automobila sve dok se nisu pojavi-

le plave policijske meduze. Nisu znali kako nas kazniti. Izvukao sam nas na naziv ulice: "Pogledajte tamo, Ulica Slobode". Nasmijali su se i otišli.

Čitava prva večer bila je obojena toplom melankolijom kasnog kapitalizma. Izgubljeni za budućnost kao likovi iz spotova Lane del Rey, plutali smo kroz sadašnjost ne-okrznuti ambicijama. Puni prezira prema čovječanstvu koristili smo civilizaciju kao kulisu, a ta kulisa je na prezir odgovarala poniznom ljepotom i uzaludnom toplinom proljetne noći koja nam je gurala nevidljive latice pod stopala, vodila nas kroz barove na bačvicama, noćno kupanje, na koncu moj atelje.

Znam zašto sam već za par dana spakirao šator i utaborio se vrlo blizu njenoga mjesta na Hvaru. Imala je nepatvorenu dječju drskost koju je izbrusila do razine privlačne mržnje prema svima koji bi se očešali o njezin instinkt. Znala je beskompromisno odjebati svakoga tko bi joj neoprezno pristupio, postavio glupo pitanje, bio naglašeno pristojan ili imao skrivene namjere. Ta njezina osobina me obuzela kao što krigla vode obuzima dehidrirano tijelo. Imala je nešto što je meni nedostajalo, ili sam barem prosudio da se radi o toj osobini — drskost da govorim, mislim i ponajprije pišem slobodno ne osvrćući se na konvencionalne drhtavice. Čak se može reći da me na samom početku porazila i ponizila svojom direktnošću. Neke druge stvari su mi promakle.

Bilo kako bilo, podigao sam šator na jednom poluotoku nedaleko od Jelse, a imao sam i hammock u kojem smo provodili čitava poslijepodneva, lješkarajući među borovima i povremeno se kupajući, iako je tek bila sredina petog mjeseca, ali jako toplog mjeseca. Kroz jutro ona je prodavala razne otočke proizvode, minijaturne paketiće, čajeve, marmelade i zavežljajčiće lavande pred rezortom Senses, a ja sam pisao. Navečer smo pili po barovima ili uz more i družili se s nekoliko zanimljivih likova koji su živjeli u Jelsi i Vrboskoj te često visili u galeriji Dalmacijaland.

Njezina ekscesna brbljivost izmjenjivala se s dugim šutnjama kojima nisam pridavao previše važnosti (objašnjavao sam ih njezinom mladošću) sve dok jednoga dana sudbina nije zagrebala po tihoj površini jezera svojim orlovskim noktom. Sjedili smo naime u kafeu uz more u vla-

sništvu jednog Šiptara koji je ujedno radio i kao konobar. Kada nam je donio kavu ljutito ju je odložio na stol kao da svojom kretnjom želi nešto iskazati. Zatim se vrtio oko nas i nervozno glancao nekoliko praznih čistih stolova, a onda napokon došao pred nas i stao čekajući da obratimo pažnju na njega.

- Vana. Znaš koga sam jučer vozio s trajekta? — obratio joj se s munjama u očima.

Ona ga je pogledala mačje nezainteresirano pa preusmjerila pogled na pučinu što ga je dodatno nasekiralo.

- Vozio sam Antu. Dečka sam ti vozio. — rekao je bijesno. Činilo se kao da joj želi zalijepiti šamar ili je dobro našibati.

- A ti se tu zajebavaš s drugima. Srami se. — odbrusio je pa zašvikao mokru krpu u tacnu i otišao unutra.

Ispalo je da Vana ne živi samo s majkom već da s njima živi i — njezin dečko. Ali on je, kako mi je objasnila, jako depresivan dečko. Čitav dan je u sobi i svira gitaru. Na neki način njega niti nema. Uopće nije prisutan, govorila mi je. "Trebala sam ti reć. Oprosti."

Bio sam zagrcnut razvojem događaja. Očekivao sam mirno rasplitanje ljetnog klupka. Imao sam nešto ušteđevine. Zapravo baba mi je dala postdiplomski poticaj od pet tisuća eura "da započnem život, oženim se, počnem raditi", ali ja sam namjeravao taj novac pretvoriti u toplinu, hranu i ljubav, da, i u tekstove koji su zaista već u prvim danima počeli curiti iz mojih prstiju kao kaučuk iz nožem zarezane kore drveta.

Dok mi je sporim opreznim riječima objašnjavala situaciju, sada već u obližnjem parku u čijem geometrijskom središtu je sjedio željezni kapetan, pomalo je drhtala. Umjesto da se naljutim i preispitam situaciju, kod mene se aktivirao kompleks princa Valianta kojeg sam često čitao kao mali. Rekao sam da razumijem sve i da mi se ona sviđa na poseban način te sam joj praktički naredio da raskine taj odnos u kojem je očito nesretna. Prošlo je ispuhanih tjedan dana u kojima je ona odgađala suočenje s "dečkom" i bila sve šutljivija, povremeno prespavljajući sa mnom, a povremeno s njime, a ja sam je sve više pritiskao dok napokon nije popustila i obavila njegovo razrješenje dužnosti.

Osjećao sam se kao pravi osvajač koji je istisnuo suparnika i zakotrljao kotač fortune na dobrobit svih. Čak sam

ubrzio, čudnim spletom okolnosti (padala je kiša, puhovi su nagrizli šator koji je na nekoliko mjesta puštao), završio na mjestu njezinog dečka, u njezinoj sobi, u njezinoj kući na proplanku iznad Vrboske. Bio sam ponosan načinom na koji sam ušao u njezin svijet, junački se probio i osvojio ono što mi pripada.

Majka joj je bila negdje isparila pa smo uživali nekoliko dana u regularnom životu jednog para koji ujutro zalijeva cvijeće i rajčice, kuha, obavlja kućanske poslove, vodi ljubav. Kuća je imala lijepe konture, prostranu nadstrešnicu sa stupovima i lukovima pod kojima su se razgranale bugenvilije i kivijsi stvarajući pollockovsku hladovinu. Dva odvojena dijela kuće funkcionirali su kao zasebne cjeline — u jednom su živjeli ona i majka, drugi je bio namijenjen sezonskim radnicima koji su trebali ubrzo doći i zaposjesti "mračnu stranu kuće". Mračnu jer ona i majka očito nisu ništa ulagale u interijer u kojem su svakoga ljeta obitali razni Bosanci i Makedonci najskromnijih potreba. Stoga je prostor bio prljav i pun nepotrebnih predmeta, namještaja na rubu funkcionalnosti, mnoštva kutija i pitara. Ali taj nered nije se samo zadržavao u tom dijelu kuće, već se slobodno prelijevao u ostale dijelove. Prostor pod nadstrešnicom bio je potpuno zakrčen nekolicinom stolova, ormarima prepunim boca i teglica, većinom praznih, ali i ponekih punih domaće rakije i džemova. Ispod bočnih skala koje su vodile u potkrovlje stajala je divovska hladnjača koja očito nije bila u funkciji, a njihov životni prostor, druga polovica kuće bila je teško prohodna, zgusnutog namještaja i puna različitih detalja, cvjetnih ukrasa, zidnih tapeta i slika ružičnjaka kojima kao da su željele silom odbiti svaku pomisao na svijet dotrajalih predmeta u neposrednoj blizini.

- Da sam ja bio na mjestu tvoga dečka, sve bi ovo izgledalo puno bolje, prozračnije. — rekao sam joj trećega dana, nakon doručka koji je obilovao voćem, bademima i žitaricama. — Šta će vam sve ove stvari? To je ogroman psihološki teret. Višak u razmišljanju.

- Ma to mater samo gomila. Već sam ja bacala dosta toga, al ona svaki put pizdi kad primijeti da nešto fali. Ne da mi je se više slušat.

- Pa dobro di je uopće ona? Jel ti se javljala?

- Nemam pojma di je, ma boli me kurac.

- Je je, boli te kurac. Koji točno kurac? Vidim da si sjeban zbog toga. Kako ne znaš di je?

- Ne radi joj mobitel. Ne znam, nije nikad ovako nešto

napravila. — rekla je pa ustala i odnijela tanjure u kuhinju prošavši kroz viseće perlice.

Mala lovačka kujica Etna uzvrtila se na lancu pa uz cvilež napravila joginski “pozdrav suncu” moleći me na taj način da ju prošetam. Odvezao sam je i odveo preko ceste da prošeće i pronjuška među suhozidima i poljima. Iako mi je Vana izričito rekla da je ne puštam, ja sam je pustio s lanca. Neko vrijeme je hodala uz mene praveći se da je poslušna, a onda je samo šmugnula oglašujući se na moje vapaje. Trčao sam neko vrijeme za njom, ali bilo je uzaludno. Na kraju sam se vratio u kuću bez psa.

- Di ti je Etna? — pitala me Vana bez da je podigla pogled.

Sjedila je potpuno rumena u obrazima za stolom na terasi grleći vlastito koljeno.

- Pobigla mi je. Izvukla se s lanca. — slagao sam — A šta je s tobom? Izgledaš dezavuirano?

- Mama je na psihijatriji. — rekla je i pripalila cigaretu koja joj je treperila među izgrizanim noktima.

- Na psihijatriji? Ha?

- Sestre milosrdnice u Zagrebu. Sad su me zvali od tamo.

Uto je dotrčala Etna potpuno krvava i smrdljiva. Legla je na leđa i nudila raširene prepone u znak pomirenja.

- U pizdu materinu, opet se uvaljala u strvinu. — rekla je Vana.

Vidio sam joj majku jednu večer dok smo trusili rakije “U smokve”, malom baru na uvučenom trgiću uz more koji je njegovao hipstersko rustikalni stil. Činila se kao decentna starija gospođa. Istančan ukus za odijevanje. Imala je narančastu prozračnu haljinu, plavu kosu, dostojanstvene kretnje. Doduše bila je pomalo hroma, ali ostavila je na mene pozitivan utisak tada (sjedila je nekoliko stolova dalje s prijateljicom, nije nas primijetila). Kako to da je ta dama završila u ludari? I to u Zagrebu? Shvatio sam čitavu priču kao nekakvo prirodno životno iskušenje. Poteškoću koja vreba pred ulazom u svaki raj kao što zmajevi i lavovi razjapljenih ralja čuče na ulazu u razne hramove i važne gradove. Ništa što malo slobodnog duha i mentalnog propuha ne može popraviti. Žena se psihički poskliznula. Sva sreća da sam ja tu i da nemam pod milim bogom nikakvih obaveza. Kao lutajući vitez našao sam se pred problemom. Stručnjak sam za psihološke vratolomije. I sam sam mnogo puta bio na rubu. I preko

rubu. (Pisanje je najopasnija disciplina). Jednom sam na Tajlandu čitavu noć hodao bos, ukrao psa, jahao skulpturu upravo spomenutog lava pred budističkim hramom, sve u službi održanja zdravog razuma, jer bilo je pakleno vruće na tom otoku gdje sam se našao spletom okolnosti, ponajviše zbog ljubavi prema jednoj Amerikanki. Ali to je sada nevažno. U redu.

- Idemo u Zagreb po nju mojim autom. — rekao sam.

Pred bolnicu smo došli s kesama punima voća. Vana je ušla na vrata koja su joj se učinila kao recepcija. Ja sam ostao ispred s bananama i mandarinama. U prostranom dvorištu s drvenim klupicama, opkoljenom visokim platanama i čempresima muvalo se nekoliko ugašenih ljudi u bademantilima i ispranim svjetloplavim košuljama. Zgodna djevojka smeđe kose stajala je pred jednom od platana kao da promatra mozaik na kori drveta. Imala je lijepo sferično dupe. Nehajno sam joj se približio da promotrim geometriju s manje udaljenosti. Osjetila je uljeza. Naglo se okrenula. U svakoj od nosnica imala je jednu upaljenu cigaretu. Prišla mi je, snažno uvukla dim kroz nos, pa mi ga ispuhala ravno u lice.

- Ti si novi? — pitala me pa mi pružila jednu od cigareta. Prihvatio sam. Imala je lijepo lice, ali blijedo kao puding koji je dugo ostao suncu.

- Da, da. Najnoviji. — odgovorio sam i nasmijao joj se, a ona je pružila ruku prema mom međunožju i nježno mi stisla ruku.

- Max dođi. Tu mi je mama. Sad će je pozvati. — vi- knula je Vana.

- Jebote di sam ja upa. — pomislio sam, ne nužno razočaran, više zainteresiran, pa krenuo prema ulazu. Prošli smo kroz dugi hodnik. Na jednom od vrata pisalo je dr. Robert Torre. Pomislio sam da njena majka možda i nije na toliko lošem mjestu ako je tu i jedan od najglasnijih protivnika farmakopornografije. Taj psihijatar inzistirao je na socijalnoj, radišnoj i artistskoj komponenti kao ključnima za psihološki oporavak pacijenata, protiveći se upotrebi psihofarmaka, osim u ekstremnim situacijama. Međutim, kada smo ušli u veću prostoriju za susrete, shvatio sam da su moja nadanja promašena. Njezina majka sjedila je u uglu kao prevrnuti čašica vrhnja. Jedva da je rekla dobar dan kada smo joj prišli. Vana ju je prva zagrlila (ostale su tako zagrljene čitavu minutu). Zatim sam joj ja pružio ruku i nasmijao se ciljajući onu jezgru koja navodno

postoji u čovjeku, blindirani pupak svijeta, nedodirljivo sjeme koje zlo nikada ne može iskvariti. Ali to sjeme bilo je pod čitavim nizom teških slojeva depresije i beznađa.

- Sunčana, drago mi je. Žao mi je što se na ovaj način moramo upoznati. — izustila je artikulirano, ne bez napa.

- Vidjela sam ja vas onoga dana "U smokve". (Ipak nas je vidjela.) Baš ste lijepo izgledali skupa. — nastavila je cijedeći riječi kroz čajnu cjediljku. Znači nije joj smetala činjenica da dečko njezine kćeri čami u sobici dok se ona šećka s drugima. Pa dobro, vjerojatno je odmah shvatila da sam ja bolja prilika za njezinu kćer. A kako i ne bih bio, zar ne?

- Pa kako ste ovdje završili? Vidim da ste inteligentna gospođa. Možda malo posustala, ali svakako ne pripadate ovdje.

- Nisam više mogla. Ta vječna besparica. Spajanje kraja s krajem. Slomila sam se.

Uto se iz vana čuo isprekidani zvižduk. Ako sam dobro izbrojao, bio je to morseov kod za sos. Pogledao sam na dvorište (kroz rešetke na zatvorenim prozorima) i vidio djevojku s cigaretom u nosu kako na zvižduk kreće prema bočnim vratima dvorišta.

- Da, skroz vas razumijem. Ostavit ću vas dvije malo nasamo. — rekao sam pa krenuo van. Dva spiljoglava pogrbljena tipa, moguće brata, prekopavali su po našim kesama s voćem. Vana i Sunčana su, nečujno šapćući, ponovno uronile u zagrljaj. Prošao sam hodnikom pa izašao na dvorište. Došetao sam do prozora pored vrata u koja je ušla lijepa ofucana djevojka i proškiljio kroz procjep među žutim zavjesama. Doktor od četrdesetak godina u bijeloj kuti guzio je mladu luđakinju pričepljenu na metalni ormarić. Snimio sam mobitelom dvadesetak sekundi tog intrigantnog prizora pa se udaljio i neko vrijeme šutirao kestenje oko klupa razmišljajući o tome što sam upravo vidio. Neka munjena bakica mi se pridružila. "Ajde, vamo šutni, ajde mali.", govorila je i šutala kestenje u mom smjeru keseći se. Onda je naglo sjela i zarila glavu u dlanove kao da joj je iznenada pregorio radosni osigurač.

Vana i majka su još neko vrijeme pričale, a onda sam im se ponovno pridružio.

- Dobro kakva je situacija? Hoćemo li ići odavde gospođo Sunčana? Što ćete među ovim ljudima.

- Ma ne smi ona odavde još dva tjedna. Na "prije-

mnom" razgovoru spomenula je da je pomišljala na samoubojstvo i sad je ne puštaju. Još će je 14 dana kljukat tabletama. Sad će nas primit doktor da nam kaže kakva je situacija. — rekla je nervozno Vana.

- Auf koja glupost. Niste smjeli spominjat samomor.

- Ah, možda bolje da ostanem ovdje još malo. Nije tu tako loše.

- Ma šta nije loše. Idemo pričat s doktorom. Izvuć ćemo te odavde makar te morali otet. — odbrusila je Vana pa me povukla za majicu da krenemo do doktorovog ureda.

- Ti čekaj tu. — odrezala je majci.

Prošli smo dugim hodnikom, ponovno pored Torrea, ali nismo izašli na dvorište već smo produžili pa zalomili u L i pokucali na vrata na kojima je pisalo dr. Stipe Fuko. Čulo se rezolutno "naprijed". Ušli smo. Doktor Fuko nas je reskim pokretom dlana uputio na dvije stolice pred njegovom "katedrom". Neodoljivo je podsjećao na onog doktora koji je maločas guzio mlađahnu ludu, ali opet, tko zna, svi doktori su više manje isti.

- Vi ste kćer gospođe Sunčane?

- Da, ja sam. — odbrusila je nestrpljivo.

- Dakle, vaša majka nije dobro. Morat ćemo je zadržati još neko vrijeme. — govorio je listajući nekakve, gotovo prazne formulare. Mogu se zakleti da je samo na jednom mjestu pisalo "Nije dobro.", a malo niže, u prostranom kvadratu, nagurano u sam ugao, našvrljano "samoubojstvo".

- Jeste li vi uopće razgovarali s gospođom kada imate tako finalne dijagnoze? — ubacio sam se.

- Tko ste vi? Ja razgovaram s njezinom kćeri. — odrezao je nervozno doktor Stipe.

- Ja sam pomoćni dečko. Nije važno tko sam. Pitam vas jednostavno pitanje.

- Nisam razgovarao s njom, ali drugi su razgovarali. Ovdje sve piše — popustio je, ali tek jedan milimetar.

- Zašto nam prije niste javili da je ona ovdje? Nismo imali tri dana pojma di je uopće!

- Vaša majka je došla u jako lošem stanju. Bila je nekomunikabilna. Morali smo je prvo obraditi.

- Obraditi? Pa gospođa je sasvim normalna samo je malo posustala, umorila se od života. Sada sam ja tu. Pomoći ću im da se financijski usprave. Da dobro jedu. Hrana je jako važna. Pustite gospođu s nama, bit će sve u redu. — ispipavao sam ga.

- Nikako. — otfikario je — Gospođa je potpuno ra-

strojena. Ona treba dugotrajan nadzor i višemjesečnu kuru psihostabilizatorima.

Krišom sam pod stolom izvukao mobitel pa ponovno pogledao video koji sam bio snimio pravodobno isključivši zvuk. Nije bilo sumnje, to je bio doktor Stipe, psihijatar Fuko in flagranti.

- Ma šta je rastrojena čovječe, ti si rastrojen, šta to pričaš sinko? — zajapurla se Vana napustivši svaki obzir prema tituli i ostakljenim plaketama koje su šljaštale sa zida iznad samodopadnog primarijusa.

- Čekaj malo Vana, sve ćemo sredit. Ajde molim te izađi kratko da popričam s docentom mano a mano. — rekao sam jašući na valu novootkrivene prednosti kao prekaljeni daskaš. — Ma neću, odjebi. — opirala se kratko, ali moja bespriječna mirnoća otopila je njezinu obranu te je ubrzo izašla.

- Gospođica je nerazumna. Ne možemo pustiti njezinu majku samo tako. — govorio je Foucault ne očekujući radikalni obrat koji se upravo spremao. Gotovo ljubazno sam mu rekao da moj prijatelj radi za jedan jako posjećen portal. Zbunjeno me gledao kao da ima posla s potpunim idiotom, ali kada sam mu pokazao videozapis njegovog zajapurenog lica na kojem je bilo ponajmanje užitka, a ponajviše nekakve zgrušane mržnje koja je polako prerasla u orgazam kakav nikada ne želim iskusiti, iznenada je promijenio boju u platinasto žućkastu.

- Ne zanima me uopće kakvim oblicima naslade se vi ovdje bavite. Uostalom, možda vaše rabote djeluju okrepljujuće po psihološki profil djevojke s kojom ste očito razvili čitav sustav znakova i šifriranih zvižduka. Ali gospođa Sunčana ide s nama još danas.

Tupo me gledao nekoliko vječnih sekundi. Onda je podvijenog repa otišao do metalnog ormara i izvukao nekakav formular koji je šutke potpisao pa mi rekao da prvo izbrišem video, a ja sam mu rekao da on prvo preda taj pišljivi papir jer me još jedan klik dijeli od lansiranja videa u klizava bespuća interneta.

Na putu natrag sam, više sebi, manje njima dvjema, objasnio tko sam ja u čitavoj ovoj priči. Ne znam koji dio sam izgovorio, a koji je samo strujao mojim mislima u obliku privlačnih vizija, ali bilo mi je jasno da sam prije par dana, kada sam se prvi put spustio od njihove kuće vijugavim puteljkom kroz selo sve do uvale, poželio tu ostati. Pred mnogim obiteljskim kućama ljudi su u nekoj

vrsti sakralne tišine kuckali motikama okopavajući zemlju, popravljali sitne nepravilnosti na ogradama, osvježavali fasade novim slojem boje, a kukci tiho zujali oko cvjetova lavande kao leteći hodočasnici oko hinduskih hramova. Doživio sam neku vrstu satorija. U centru Splita gdje sam živio i radio posljednjih godina osjećao sam se kao da živim na planetu koji je izložen svakodnevnoj kiši kometa pod kojom život stabilno degradira prema sve bjednijim oblicima. Na tom planetu ljudi su bili sažvakani žestokim ritmom turizma. Konobari su u velikim postocima imali ljubičaste amfetaminske podočnjake. Turisti su hodali u velikim krdima, obustavljajući vitalnu cirkulaciju uskih uličica. Vozači dostavnih električnih kolica psovali su kao kočijaši i zviždukali svakoj zgodnoj ženi. U ranim jutarnjim satima aktivirale bi se sve crkve, sa svetim Dujom na čelu, i već u šest ujutro premlatili tišinu željeznim maljevi-ma, kao da žele osvojiti barem taj najtiši fragment vremena ako je već sve ostalo usisao kapital. Naročito sam bjesnio na novu akviziciju čistoće — mali žuti oklopni kamiončić koji je svakoga jutro u 5 i 40 stvarao nepojmljivu buku dok je vozač iz kabine polijevao ulicu pred sobom iz običnog crijeva (čitava ta buka zbog jednog crijeva!?).

Znao sam od turističkih vodiča napamet sve o palači Augubio iz 16. stoljeća kao i o istoimenoj obitelji “koja na grbu ima noja jer noj može probaviti čak i željezo”. A jedna neugledna kalorična i prilično prištava gospođa na recepciji agencije točno ispod mog studija uporno je ponavljala istu šalu prilikom predstavljanja: “Hello my name is Ljupka which means Gorgeous.”

“Gorka ironijo života što si postavila baš tu ženu pod moj prozor.”, jecao sam svako jutro odvagujući suicid kao potpuno prihvatljivu opciju u datim okolnostima.

Sada sam bio okusio tišinu pod čijim okriljem će sve moje kreativne životinje ponovno moći izaći iz špilja. Moj unutarnji život će opet moći procvasti kao što je život na Zemlji procvao upravo iz razloga što je imao Kuiperov pojas tišine — široki kometni omotač koji je filtrirao neovlaštene upade kamenih derišta iz dubine svemira.

Majka i kćer su pažljivo slušale moje izlaganje i činilo se da je tračak entuzijazma prešao na njih. Vana je na to počela uvjeravati majku da trebaju početi turistima iznajmljivati dio kuće u kojem sada “prde Bosanci” za tristo eura mjesečno.

- Da, ali to treba sve sredit, a mi nemamo novaca. — rekla je Sunčana pa se opet snuždila pred nesavjetljivošću

sudbinom. Primijetio sam u retrovizoru da vadi neku tableticu i guta je uz malo vode. Odmah je izgledala mirnija.

- Ako ću ostati neko vrijeme kod vas, mogu priložiti neki novac "za stanarinu", pa možda i nešto više, imam uštedevine, da se kuća obnovi, možda i napravi nekakav hostel.

- Pa dobro, možda i možemo tako nešto napraviti. — plutala je gospođa Sunčana očekujući da tableta u njezinom želucu počne emitirati ugodni šum koji će otupiti oštre noževe realnosti. — Možda i Tomas može pomoći. — dodala je.

Tada sam se sjetio da Vana ima i brata koji "živi u blizini", ali nisam znao ništa više od toga. Zatim je Vana utihnula promatrajući cestu kako se odmotava, a njezina majka na stražnjem sjedištu se uglavila u ugao i tiho zahrkala.

Već sutra kupili smo fasadnu boju i počeli mazati kuću. Vana i ja smo, dok joj je majka bila na malom štandu pored rezorta, počeli polako eliminirati suvišne predmete. Dok smo gurali veliku apsurdnu hladnjaču niz cestu prema kontejnerima osjećali smo neopisiv nietzscheanski užitak uništavanja starog da bi moglo nastupiti novo. Ali tada se pojavila nova poteškoća.

- Ča to činite! — čulo se iza suhozida. Zaustavili smo se, a zaglušujuću buku lima koji struže o beton, ponovno je zamijenila blistava otočka tišina.

- Ča činite s ton hladnjačom? — začulo se ponovno, sada iz usta na glavi koja je virila između grmlja kupine s druge strane. Kokoš je protrčala suhozidom pa se panično strmoglavila preko drače.

- To je Tomas. Zнала sam da će nešto srat ako nas vidi. Dovuka je ovu hladnjaču prije dvi godine i od tada samo stoji pored kuće. Ko ga jebe. Nastavi gurati, imamo još malo do kontejnera. — rekla je Vana s dozom straha, ali ipak odlučna.

- Bojiš ga se malo?

- A, ma ne bojim. Možda malo. Ajde guraj guraj. — rekla je pa pritisla, a ja se pridružio. Ponovno je željezo zastrugalo i hladnjača proklizala posljednjih desetak metara cestom pa aterirala na travnatu površinu pored kontejnera.

- Ajmo sad ča. Ne obraćaj mu se. — rekla je pa krenula natrag prema kući.

Pogledao sam ponovno prema mjestu odakle je vikao, ali više ga nije bilo.

- Dobro gdje on točno živi? — pitao sam je dok smo sjedili u kafiću "Dalmatino" te večeri, pijući pivo i pelin, pokušavajući rekapitulirati događaje zadnjih dana. Već se dosta dojmova koprcalo u meni i počela se javljati sumnja u naš projekt.

Objasnila mi je da njezin brat živi u polju s kokošima. Nakon što je napravio zadnje sranje i porazbijao dosta stvari po kući zatražili su od policije da ga udalji. Živio je do tada s njima, radio u plateniku kroz jutro, a u svom polju poslijepodne. Po noći je igrao videoigrice. Njezina majka je već prije pola godine počela pokazivati znakovne posustajanja. Ovaj žilavi otok ju je polako pokušavao ispljunuti kao što tijelo pokušava odbaciti novi organ.

- Nikad nas nisu prihvatili kao svoje. — rekla je s rezignacijom u glasu. — Većina ljudi ovdje su teški primitivci. S njima je i Tomas postao krut i šutljiv. Počea je sve više pokazivat nasilnu stranu. Morali smo ga izbacit iz kuće.

- Pa i ti imaš tu neku surovu, šutljivu stranu.

- To nisam nikad sakrivala. Rekla sam ti odma na početku da nije lako sa mnom i da ne znaš puno toga o meni.

- Al to mi se i sviđa. Mi "građani" previše smo ljubazni. A život je brutalan bez obzira na sav komoditet koji imamo. Sada se samo promijenilo to da ljudi stradavaju u unutrašnjim borbama, a prije su stradavali u međusobnim okršajima ili u borbi s prirodom.

- Ma dobro, ne znam di si sad otiša. Uglavnom, Tomas zapravo nije tija ić s otoka. Kad smo mu mama i ja rekle da ćemo prodat kuću i negdi odselit on je prevrtnija stol u kuhinji. Pobigla sam u sobu i zaključala se, a on je tako raspalija šakom u vrata da je ostala rupa u njima.

- E, vidi ja sam tu rupčagu.

- Od tad on živi u polju. Ali odustale smo od prodaje kuće.

- Po meni je dobro da ste odustale. Kuća je lijepa, samo treba u nju uložiti malo energije i duha.

- Al meni nije jasno šta si se ti toliko angažira oko svega.

- Jebiga, sad sam tu i postoje konkretni problemi. Valjda imam neki defekt da uvijek pokušavam riješiti tuđe probleme, a odgađam svoje.

- Možda su sad ovo postali i tvoji problemi. — rekla je nježnim glasom i nasmijala se jedva primjetno, a ja sam je poljubio u vrat ispod uha.

- Ajmo nać tvoga brata i pričati s njim. Nema smisla da više odgađamo.

- Sad da idemo tamo? Skoro je ponoć, a tamo je mrkli mrak.

- Pa šta nas brige. Ajmo. — rekao sam iako sam osjetio žabu u želucu. Nisam imao pojma što očekivati, ali nije bilo puta natrag, samo naprijed, naprijed, pa još dalje.

Bili smo pomalo pripiti dok smo hodali uzbrdicom prema cesti. Mjesec je bio mlađahan i jedva se vidio put koji je vodio pored suhog korita s jedne strane i malog polja raštike s druge.

- Sad još malo cestom pa skrećemo tamo gore di poči nje makadam. — rekla je sa strepnjom.

Preko dana, pogotovo za lijepih dana, čitavo mjesto je sjalo nekom pitomom svjetlošću. Ali po noći nastupao je drugi, mračniji režim. Sva ta dnevna ljepota, mali pitoreskni mostići preko dubokog kanala koji je olakšavao plimne udahe i izdahe mora, usred uvale otočić s palmom, malo dalje tiha marina za jedrilice, obiteljske kuće načičkane na obronke oko uvale, oslikavali su bajkovit ambijent. Ali noću je bilo drukčije, pogotovo dok turizam svojim žamorom još uvijek nije rastresao kasnije sate, sve je bilo zlokobno tiho. Samo su u dvama barovima uz more, gusto zbijeni muškarci, pili, pušili i škiljili preko ramena ispuštajući salve barbarskog smijeha.

Hodali smo makadamom stotinjak metara pa skrenuli kada se pojavio otvor u suhozidu. Prevrnuta karijola, vreće krupice, mnogo dasaka i prozorskih okna ležali su naokolo. Malo dalje nazirala se kokošja rezidencija sklepana od mnoštva različitih prozora, visoka i široka oko pet metara, a duga gotovo deset.

- To je Tomas napravija za koke. — šaptala je — On je tamo negdi iza vjerojatno, al sigurno sad spava jebemti. Možda tribamo doć drugi put. Popizdiće.

- Ma ajde idemo. Šta ćeš, sad je gotovo.

Kada smo prolazili pored kokošjeg dvorca koji je, uzgred rečeno, mogao figurirati i kao značajna konceptualna instalacija, njegovi stanovnici su se uskomešali. Sa stražnje strane, ispod velikog razgranatog rogača u čijoj krošnji je također spavalo nekoliko pernatih princeza, nalazio se nevjesto sklepan šator odnosno tenda nabačena preko kapa razapetog između rogača i manjeg badema. Šuljali smo se ne znajući točno što činimo kada je iz šatora iznenada iskočila prikaza s lopatom u ruci urliknuvši tako da nam se zaledila krv u kosi.

Izenenada se našao pred nama s lopatom iznad glave, ali

ostao sam pribran. Pretpostavio sam da je njegov manevar namijenjen tek zastrašivanju.

- Zdravo zdravo. Došli smo te posjetiti Vana i ja. — rekao sam oprezno. Vana je šutjela.

- Aaa, ti si oni ća je guro na smeće moj frižider.

- Taj sam! — rekao sam odriješito s nijansom sarkazma koji se uvukao u oblak napetosti kao tanka zraka svjetlosti. Stajali smo tako nekoliko trenutaka u potpunoj tišini sve dok oblak nije iznenada eksplodirao — svi smo se istodobno nasmijali.

Dvije bijele kokoši ušetale su u njegov šator i nahodavale se po jastuku i zgužvanom pokrivaču.

- Došli smo zapravo vidit di si, jesi li dobro. Rekla mi je Vana da tu živiš. — rekao sam i ponudio mu cigaretu. Prihvatio je i uzvratilo s bocom vina koju je izvukao negdje ispod tende. Povukao sam dobar gutljaj. Bilo je malo kiselo, ali iz nekog razloga jako ukusno.

- Mama je bila na psihijatriji. Jučer smo je doveli iz Zagreba natrag. — oglasila se Vana.

- E, znon. I mene su bili zvoli prikjučer, al ćo jo tu mogu.

Popričali smo kratko, a zatim ga pozvali sutra poslijepodne da dođe na obiteljski sastanak, iako mi i dalje nije bilo potpuno jasno u što sam se zapravo uvalio — da li je to nekakav moj eksperiment, očajnički pokušaj da si na brzinu skleпам obitelj ili ipak opsesija da popravim svijet, a na taj način možda i sebe. Uglavnom, u toj mračnoj noći, pod rogačem čiji se slatki plodovi ponekad čine kao đavolji rogovi, pored te konstrukcije sastavljene od odbaćenih prozora iz stotine kuća, istih onakvih kuća koje su poželjele obnoviti svoj pogled u svijet ili barem prozore, zasjao je plamičak utopije. Grandiozne ideje koje sam okusio za vrijeme studentskih prosvjeda kada su stotine mladih glava zajednički mislile, razgovarale, odlučivale i borile se za besplatno obrazovanje, i to jako uspješno, ideje koje smo kasnije, sa sve bljeđim žarom pokušavali prenijeti u raspadajuće tvornice i posaditi među iscijeđene radnike, sada su bile ogoljene do koštice, svedene na najneposrednije "ovdje i sada", na svega nekoliko ljudi, malu rasturenu obitelj koju treba okupiti, a ja sam eto bio pogođen tom kapi prokletstva da pokušavam povezati ono što možda uopće ne treba povezivati. Svemir se po sebi ubrzano širi, sva nebeska tijela se udaljavaju jedno od drugoga. Tko je uopće pozvan da preokrene to zbivanje?

Razgovor smo završili u prijateljskom tonu i rastali

se uz rukovanje i nejasno obećanje promjene. Naravno, ključna stavka je bila da dogovorimo Tomasov povratak u kuću, ali ipak pod određenim uvjetima, ipak uz dogovor i "glasanje".

- To se zove Plenum. — rekao sam mu na samom odlasku — A dolazi od latinske riječi Plenus šta znači "pun". Tek kad svi sjednemo za isti stol, razgovaramo i zajedno odlučimo postajemo puni.

- E pa to ti je ka i s biljkama. Najbolje resu kad je više vrsta na istemu mistu.

Neka uđe u nevidljivi zapisnik, u eteru neka bude otišnuto, da su se sutradan, oko 17 sati za zajedničkim stolom našli: jedan divlji mladić, vulgarni neobrađeni smaragd, nešto mlađi od mene, odrastao više manje bez oca, u neprijateljskom okruženju malog otočkog mjesta, odgojen na škrtom kamenu, marihuani i videoigrama; zatim jedna psihički poljuljana gospođa, koja je nekim čudom uspjela podići dvoje djece, izgraditi lijepu kuću, voditi udrugu koja okuplja otočke proizvođače raznih minijturnih delicija, ali koja je prilično pogubila konce u zadnje vrijeme; zatim jedna mlada djevojka koja je radila po dućanima i u kuhinjama restorana, koja je znala, kao i njezina majka, izrađivati jako lijepe suvenire, crtati, fotografirati, kuhati i istraživati seksualnost u nešto ekstremnijim okolnostima, o čemu nije htjela detaljnije pričati, ali mi je pod okriljem tame, još dok smo bili u šatoru, znala reći da postoje neke stvari o njoj koje možda bolje da ne znam, na što sam ja odmahivao glavom iako sam osjećao neugodno zračenje iz onog nevidljivog organa zaduženog za detektiranje strašnog; te na koncu ja, pokretač sve manjih revolucija, pronalazač zidova koje je nemoguće probiti, posustali aktivist koji je najbolje godine, umjesto na neku konkretnu karijeru, potrošio na proteste i opskurne anarhističke kongrese, na tanak pjesnički opus i još tanji opus teorijskih tekstova objavljenih po alternativnim portalima i časopisima u kojima sam najčešće težio dočarati, ili bolje rečeno, dokazati, izravnu vezu između politike i glazbe.

Neka u udžbenike povijesti koji nikada neće biti tiskani također bude zapisano da se dnevni red ovog plenuma sastojao od dvije točke: Tomasovog povratka u kuću pod uvjetom da više neće imati nasilne ispade i da će ravnopravno sudjelovati u drugoj točki dnevnoga reda, a ta je bila da zajedničkim snagama obnovimo kuću i napravimo zapanjujuć i čaroban hostel koji će donijeti značaj-

niji prosperitet ovoj obitelji kako u materijalnom tako i u psihološkom smislu.

Gospođa Sunčana bila je blaga i nesigurna, što zbog terapije što zbog iscrpljenosti uslijed cjelodnevne pripreme posebnih poslastica za potrebe plenuma — kroštula i arancina i još nekog tradicionalnog kolača od rogača kojem nisam zapamtio ime. Prva točka bila je izglasana jednoglasno (Tomas je morao izgovoriti riječi koje ga obvezuju na bolje ponašanje i suradnju). Međutim druga točka je izazvala djelomične nesuglasice jer je gospođa Sunčana počela govoriti da možda projekt treba odgoditi za sljedeću godinu.

- Ubrzo dolaze radnici. Sezona je vrlo blizu. Nećemo uspjeti. — govorila je, ali ju je Vana oštro opomenula da "ne sere kvake".

- Možda triba nazvat hostel po onoj latinskoj riči, kako si ono reka, jel Plenum? To znači pun. Možda tako ureknemo hostel pa bude uvek pun. — predložio je Tomas, što nam se odmah svima svidjelo.

- Može se svečano reći da smo usvojili obe točke današnjeg sastanka. Zašto ne bi i potpisali svi ovaj papir pa ćemo ga zalipit tu na ovaj ormar. — rekao sam i pokazao na kredencu pored šivaće mašine.

Sljedećih dana vladalo je dobro raspoloženje. Vana je lakirala škure. Ja sam piturao fasadu. Tomas je bio zadužen za dovođenje vrta u red. Ipak je bio stručnjak za to. U međuvremenu sam stupio u kontakt s jednim prijateljem čiji otac je vodio jednu propalu firmu u Kaštelima. Nekoliko dana kasnije otišli smo do zgrade firme s prijateljevim kombijem i iz ruševnog kompleksa uzeli veliki prostrani stol i nekoliko kreveta pa ih prebacili na Hvar. Odlučili smo da kuhinju i dnevni boravak odvojimo knaufom te tako dobijemo još jednu prostranu sobu. "Šta će im uopće dnevni boravak na otoku?", rekao sam. Bila je to ideja na koju sam bio iznimno ponosan, ali koja me koštala, jer bilo je nužno doći do nekog radnika (pronašli smo mišićavog radišnog Bosanca bez zubiju koji za ručak jede samo čevape) koji će ugraditi knauf, probiti vanjski zid kuće i ugraditi pvc vrata koja vode u, sada odvojenu, kuhinju. Izbacili smo toliko predmeta i pokućstva iz raznih dijelova kuće da ih je teško više pobrojati. A sa svakim od tih predmeta, kada bi se napokon od njih odvojila, gospođa Sunčana bivala je optimističnija i zdravija.

Polovicu petoga, čitav šesti i dio sedmog mjeseca složeno smo radili. U međuvremenu Tomas je obradio veliku površinu polja koju je dobio na posudbu u blizini kokošjeg dvorca te sam tada s njim po prvi put sadio balancane, rajčice, paprike, raštiku, blitvu, špinat. Vana je bila poletna i zahvalna ljubivši me u mnogim prigodama, čak i zapjevavši povremeno, što svakako nije bio njezin stil. Susjedi okolnih kuća također su bili zadovoljni te su me s posebnim poštovanjem pozdravljali budući da je iznad kuće pored njihove iznenada nestalo onog crnog oblaka kao i pokvarenih dotrajalih predmeta uokolo.

U jutarnjim satima sjedio sam u kafeu "Dalmatino", leđima prema zidu, očima prema blistavom zaljevu u koji se polagano, kao zrnca u pješčanom satu, ulijevaju barke i jedrilice — i pisao. Makar je čitava ideja mog uključenja u ovu obitelj i dalje bila svježja i neizvjesna, dala mi je privremeni osjećaj mira, nekakav temelj, čvrsto zaleđe, bazu koja mi je pružila psihološki jastuk koji mi je pak umirio guzicu i omogućio ispisivanje nekih stvari o kojima sam dugo razmišljao. Upravo tih mjeseci ispisao sam tri solidne kratke priče koje sam poslao jednom piscu poznaniku. Za jednu od priča je rekao da će sigurno pobijediti na natječaju koji on organizira, međutim nakon nekoliko dana mi se javio da ipak ne upadam do 35 godina. "Da si se rodio koji mjesec kasnije. Ovako, jebiga."

Ali nije mi to smetalo. Napokon sam radio i intelektualno i fizički — a to je bilo nešto što mi je nedostajalo u Splitu. Naročito sam uživao u dovoženju na desetke karijoli kamenih ploča čije bogato nalazište sam otkrio na niti pola kilometra od, sada već mogu reći, naše kuće. Uz zvižduk sam cestom tjerao praznu karijolu do nalazišta, opijao se mirisom smilja i divljeg origana, drogirao se delikatnom tišinom na čijoj je površini bilo moguće točno procijeniti kako se osjeća bumbar koji upravlja svojim helikopterom prema polju mirte. Ulazio sam duboko među gomile, birao kamenje pa ga uz slatki napor, osjećajući kako mi snaga svakoga dana raste, vozio natrag i slagao od njega puteljke, niske zidiće i jerule za cvijeće.

Krajem sedmog mjeseca kuća je zasjala kao beskućnik kojeg je netko okupao, podšišao, obukao mu svježju košulju i u džep stavio cvijet. Vana je napravila briljantan koktel od različitog miksana voća i votke s kojim smo se popeli na netom obnovljenu terasu pred ulazom u potkrovlje. Terasa je do prije tjedan dana bila plato na kojem su se

preplitale stare buđave mreže i podivljali jasmin. Očistili smo ga, obojali stepenište i površinu plavičastom bojom za beton, a ja sam napravio drvenu ogradu na koju smo pribili dasku i na nju mirnim zen kistom ispisali riječ Plenum. Na toj ogradi sada smo držali visoko podignute noge, pijuckali koktel uz Theloniousa Monka i gledali kako sunce uranja u Starigradsko polje.

- Aj živija ti meni. — rekla je svirepo i podigla čašu punu narančaste tekućine — Dobro smo ovo sredili.

- Bogami jesmo. — rekao sam žuboreći — I šator smo stavili na vrhunsku lokaciju.

- Znaš da imamo i prvu rezervaciju. Neka Njemica, Berlinčanka, dolazi sutra. Vidila sam na aplikaciji.

- Nemoj zajebavat, već sutra?! Hurac! — zakliktao sam uz ponovno kuckanje čašama.

- Trebat će večeras staviti plahte i napraviti još par sitnica.

- Možemo to nakon šta se vratim iz Staroga Grada. Večeras igra Hrvatska polufinale svjetskog, a ovaj prijatelj skiper je tamo s gostima pa ćemo pogledat zajedno negdi.

- Aj može tako. — rekla je pa potegnula dobar gutljaj — Jebemti kako je dobar ovaj koktel. Lagano me počea drmat. E da je otić na neki parti. Nisam bila dvi godine.

- Ima onaj festival u Humcu ubrzo. Možemo tamo otić.

- Ma dobro je to, al nešto malo žešće bi trebalo.

Na te njezine riječi moj ushit je splasnuo za nekoliko promila. U tom trenutku nije me ni najmanje privlačila slika drogirane tehno gužve.

- Bit će i toga. Sad se trebamo malo fokusirat na Plenum. — rekao sam nadajući se da će priču o partiju odnijeti vjetar.

Te večeri sam malo duže ostao u Starom Gradu. Hrvatska je dobila Englesku dva jedan. Ne događa se baš svaki dan da uđemo u finale Svjetskog prvenstva. Bio sam dvostruko sretan: zbog hostela i zbog finala. Došao sam na trijem razdragan i nacvrčan. Travarica i vino kлокotali su mojim žilama. Vana je sjedila za stolom sa zagonetnim izrazom sfinge na licu i pušila cigaretu. Pred njom je stajala limenka Red Bulla. Krenuo sam prema njoj da je poljubim i podijelim s njom trostruku pobjedničku radost, ali ona me hladno odgurnula. Bilo je nešto čudno u njezinoj kretanju. Kao da svjedočim nekom igrokazu ili vodvilju. Krenuo sam ponovno da je zagrlim uz "ma daj nemoj zajebavat, dobili smo, igramo finale", ali ona je ponovila tu kretnju

koja mi je bila potpuno nestvarna kao da ne odgovara konkretnim okolnostima ovog prostora i vremena. U trenutku kada bi radost prirodno trebala kulminirati uplelo se nešto van moga shvaćanja.

- Koji kurac?! Šta je sad?

- Zašto nisi došao. Sve sam sama morala napraviti. — odbrusila je.

Nije mi bilo jasno zašto odjednom govori književno. Kao da smo upali u dramski program htv-a.

- Šta je s tobom? Koliko toga sam napravija u zadnja tri miseca? Svoje pare sam uložija, nemoj me jebat. — užario sam se.

- Znači pare su bitne? O tome ćemo sad pričat jel?

- Jebeš pare ok, al ne kužim šta sad radiš pizdarije. Koji ti je kurac?

- Cili dan radim. Tek sad sam sve završila, a ti se lipo zajebavaš, piješ i gledaš utakmicu.

Bio sam potpuno uvjeren u svoju ispravnost. Čak i dovršan, pijani izračun mog dosadašnjeg učinka ostavljao je veliki i prostran prostor za malo duži izlazak. Moj čuveni "organ pravednosti" toliko se užario da sam je poslao u par stotina pički materinih, ne sjećam se konkretnog broja (moguće da ih je bilo osamsto), i demonstrativno otišao spavati.

Sutra ujutro Vane nije bilo u kući. Glava mi je pulsirala kao penis vodenkonja. Odgegao sam u kuhinju i popio kri-glu vode pa dohvatio jabuku pojevši je zajedno s peteljkom i košticama. I dalje sam bio ljut, a istodobno nisam imao pojma što se sinoć dogodilo. Ne volim nelogičnosti i apsurre. Je li Nietzsche bio u pravu kada je preporučio da muškarac uvijek ima bič pri ruci kada komunicira sa ženom?

Pojavila se mađam Sunčana i obavijestila me o Vaninom odlasku na trajekt.

- Znaš, jako je ljuta bila na tebe. Otišla je rano ujutro za Split. Pusti je malo. Svima je ovo bio težak period.

- Ma nemojte mi reći. Težak period kažete? Pa dobro di je uopće išla? — rekao sam i otišao u hostelsku kuhinju skuhati kavu i provjetriti glavu. Nije me uopće zanimalo njezin odgovor.

- Rekla je da ide kod prijateljice. — viknula je za mnom.

Sat vremena kasnije spustio sam se do mjesta po Njemicu. Stajala je pored mostića s jednom Kineskinjom. Njemica je bila visoka, kratke smeđe kose, bistrih crta lica i sportski građena. Kineskinja, manja za glavu, kose crne kao svježi

ugalj, ošišana na kacigu. Obje s velikim naprtnjačama na leđima.

- Ja sam Inga, a ovo je Lee. — rekla je sa suzdržanim smješkom — Srela sam je na trajektu. Ona također traži smještaj.

- O, svakako. Imamo mjesta. Danas nam je prvi dan kako smo otvoreni. Ja sam Max. — predstavio sam se, osjetivši neočekivan lahor optimizma.

Odveo sam ih do Plenuma i rekao im da se dogovore za sobe, ali da ostave trokrevetnu slobodnu.

- Ja se danas prebacujem u šator na vrhu poluotoka. Dođite se kasnije kupati tamo ako budete raspoložene.

Bile su oduševljene smještajem i smjesta pristale na poziv na kupanje (ali doći će nešto kasnije). Uputio sam ih u osnovne stvari vezano za smještaj, plaže i udaljenosti te utanačio detalje oko dužine njihova boravka.

- Negdje tu je i gospođa Sunčana. Moja djevojka Vana trenutno nije prisutna, ali će se valjda pojaviti za koji dan. Vidimo se. Uživajte!

Plan je bio da za vrijeme trajanja sezone Vana i ja spavamo u lijepom prostranom šatoru (nova akvizicija) koji smo prije nekoliko dana podigli u šumi u blizini stijena na kojima smo se često kupali i koje su gledale na goluždrave obronke Brača, a da u našu sobu uđe Sunčana koja je do tada spavala u dnevnom boravku. Stijene su bile monumentalne. Podsjećale su na ostatke kiklopskog stepeništa nagnutog uslijed tektonskih gibanja te je na nekoliko mjesta bilo moguće uklizati u more, a ponegdje se naglavačke vinuti. Kupači na tom dijelu otoka bili su rijetki. Tek se svako pedesetak metara mogao vidjeti suncobran ispod kojeg se nazire kupola trbuha nekog Čeha ili pak, malo dalje, skupina od nekoliko vretenastih ženskih tijela s glavama pod šuširima i knjigama na dojnama. Na tom mjestu vladala je atmosfera kao na ulazu u neki starogrčki ili hinduistički hram, ali puno veći i nekoliko eona stariji. Ako je vrijeme točak, onda je on na ovome mjestu bio, za razliku od onog histeričnog gradskog kotačića, divovskog promjera, a ljudi su se ponašali u skladu s njegovim dimenzijama.

Hodao sam puteljkom između stijena i šume nekoliko stotina metara, a zatim, pored kamena koji sam upamtio, zašao među borove i uronio u hrapavu simfoniju cvrčaka. Kada sam stigao do šatora zamotao sam najmanji joint na svijetu, svukao se i sjurio u more.

Već četiri dana Vana se nije javljala. Mobitel joj je bio

isključen. Ili me blokirala? U međuvremenu u hostel su došla još dva momka iz Poljske. Svi gosti činili su se zanimljivi, ali nisam bio posebno motiviran za razgovor. Imao sam svoje pretpostavke u vezi Vane. Još su mi odzvanjale njezine riječi da “treba ić na neki žešći parti”. Navečer sam se odvezao u Stari Grad, sjeo u neki bar uz more i udrio po rakiji. Kada mi se pogled zamaglio vidio sam stvari jasnije. Par stolova dalje uočio sam mlađahnu Mađaricu i njezinu kaloričnu majku koje smo Vana i ja viđali nekoliko puta po Jelsi. Čak smo i pričali s njima, ali uz velike poteškoće. Mahnuo sam im, a one su odmah živnule. Očito su se đavolski dosađivale. Pozvao sam ih da se pridruže. Odnekud su se pojavile i Njemica i Kineskinja, nekoliko stupnjeva tamnije i opuštenije. I njih sam pozvao. Sve sam pozivao za svoj stol i lijevao im rakijice. Što ću uostalom sjediti tu sam. S četiri žene za stolom već sam se bolje osjećao. Njemica se raspričala o bizarnim berlinskim zbivanjima, a Mađarica Csilla me gleduckala.

- Najsmješnije stvari se događaju kada tražiš cimerstvo u Berlinu. Tek tu upoznaš čitavu lepezu frikova. Jednom sam morala doći, pazite sad — bosa — nekoliko kvartova dalje od stana odakle su me potom trebali moji budući cimer i cimerica odvesti do stana koji je imao nudističku politiku. Dakle potiče se nagost.

- Zvuči zanimljivo. — rekla je Csilla koja je znala barem nešto engleskog za razliku od majke. — Namjeravam studirati u Berlinu. Baš se radujem. — govorila je tihim i plahim glasom.

Tu su je se ostale djevojke uhvatile ispitivati o njenim studentskim namjerama, a onda je i Kineskinja otvorila karte koje su u suštini ispale jako zanimljive. Imala je razvijenu čitavu filozofiju vezano za muziku te se ispostavilo da imamo mnoge zajedničke stavove do kojih smo doputovali različitim stranputicama.

Sve u svemu, ispala je jako lijepa večer s obzirom na njezin početak. Nakon više od sat vremena Mađaričina majka rekla je da ide u apartman, ali da se Csilla slobodno oстане družiti. Čini mi se da ta žena nije ništa pod milim bogom razumjela. Samo se smješkala i klimala glavom. Csilla joj je djelomično prevodila, ali i to je bilo s polovičnim uspjehom.

Popili smo još po rakiju pa sam se ponudio da odbacim djevojke natrag u Vrbosku, pa da se možda i tamo negdje još družimo. Inga i Lee su prihvatile prvi dio ponude, ali odbile drugi jer su željele jako rano ići raditi jogu na stijenama. Csilla je samo rekla “why not”. Uspio sam ih uvjeriti da moje vozačke sposobnosti samo rastu proporcionalno promilima u krvi.

- Kada sam trijezan često sam neodlučan, a to može biti kobno u vožnji. Za vas je ovo trenutno najsigurnija varijanta. — rekao sam uspevši ih nasmijati.

Cesta se tiho odmotavala pod gumama. Šutjeli smo i klizili kroz noć. Ingu i Lee sam ostavio pred kućom. Izgrlili smo se i zakazali druženje za naredne dane. Ipak, negdje duboko u sebi osjetio sam da od tog druženja neće biti ništa. Csilla i ja sjeli smo natrag u auto i pogledali se.

- Znači ti bi se još družila?

- Pa možda. — rekla je hineći neodlučnost.

- Pa ajde, ne znam. Idemo malo do šatora. Tamo imam gutljaj vina.

Kada smo ušli u šator pitala me hoće li se moja djevojka ljutiti.

- Imam osjećaj da mi ona više nije djevojka — rekao sam i počeo je svlačiti. Bila je neočekivano inertna. Na svaki moj snažniji stisak stenjala je, ali ne od ugođe već od hipersenzibilnosti. Dok sam joj skidao košulju potpuno je opustila sve mišiće. Imao sam osjećaj da presvlačim mrtvacu. Ne znam zašto sam nastavljao ovaj poduhvat. Možda sam se htio osvetiti Vani. A možda nije niti bilo važno.

Sutradan sam sjedio na trajektu za Split i žvakao bananu s vjetrom. Vidio sam iznenada Vanu skroz na pramcu. Bila je u naručju nekog tipa, dosta nižeg od mene, proćelavog. Nisam bio siguran je li debeo ili snažan. Vjerojatno oboje. Izgledao je kao trgovac cvijećem. Pomalo se trzao i češao ispod ruke. Pogledala je u mom smjeru. Poslao sam joj poljubac niz otvorene jagodice. Uхватила ga je dugim prstima i poslala natrag. Bio sam opet sam i pun kao plenum.